

ket hovedansvaret for udviklingen af de afrikanske og asiatiske lande blev placeret hos de tidligere kolonimagter, som i sin tid havde udbyttet disse lande. Der blev lagt stor vægt på gennemførelsen af sociale reformer i udviklingslandene samt på udbredelsen af kendskab til familieplanlægning. *Polen* mente, at en udviklingsstrategi måtte formuleres i tre trin, først for hvert enkelt land, derefter for de forskellige regioner og til sidst en helhedsplan. Den polske delegerede hæftede sig i øvrigt ved den ulige indkomstfordeling i udviklingslandene, suverænitetsproblemerne i forbindelse med udnyttelsen af udviklingslandenes naturressourcer samt mulighederne for at øge produktiviteten i landbruget, som måtte være en forudsætning for industrialiseringen.

Debatten om de institutionelle problemer i forbindelse med forberedelserne af det 2. udviklingstår kom i første række til at dreje sig om sammensætningen af den forberedende intergouvernementale komité, som frem til udviklingstårets begyndelse, 1. januar 1971, vil få ansvaret for det planlæggende arbejde.

Det viste sig hurtigt under Generalforsamlingen, at ikke mindst et stort antal udviklingslande fandt medlemskabet i ECOSOCs økonomiske komité for begrænset til at varetage den foreliggende opgave og ønskede en komité med et bredere medlemskab nedsat. Hertil kom, at selv om hovedparten af de udviklingslande, som havde udtalt sig i den indledende debat, havde givet deres tilslutning til, at den forberedende komité skulle være tilknyttet ECOSOC, mente bl. a. Brasilien, at der i stedet burde nedsættes en særlig UNCTAD-komité til formålet, et synspunkt som deltes af Indien. Den vestlige landegruppe stod helt bag tanken om en ECOSOC-komité. Sovjetunionen argumenterede for, at man ikke ændrede ved den af ECOSOC vedtagne beslutning om at lade den forberedende komité være identisk med rådets økonomiske komité.

Drøftelsen af den forberedende komités sammensætning og tilhørsforhold blev drøftet under en lang række uformelle møder, dels inden for de enkelte landegrupper, dels mellem repræsentanter for de forskellige grupper, således at der allerede ved genoptagelsen af behandlingen af spørgsmålet

i 2. udvalg i brede træk var enighed om en resolutionstekst.

Under de uformelle drøftelser opereredes der med tre hovedløsninger, nemlig en ECOSOC-komité, en UNCTAD-komité og en ad hoc-komité direkte under Generalforlingen. Den sidste løsning var et forsøg på at mægle mellem de to andre, men vandt kun ringe tilslutning. Den førstnævnte løsning forelå i en række varianter, afspejlende forskellige grader af tilknytning mellem den økonomiske komité og den forberedende komité. Hensigten med at lade den forberedende komité udspringe af ECOSOC var dels begrundet med ønsket om at give ECOSOC den centrale rolle, som rådet i henhold til pagten har som det koordinerende organ på det økonomiske og sociale område og samtidig benytte sig af de direkte kontaktmuligheder, som rådet i denne egenskab har med bl. a. særorganisationerne, dels at UNCTADs arbejdsområde kun omfatter en del af alle de elementer, som skal indgå i en samlet udviklingsstrategi. Ønskerne på den anden side om dannelsen af en UNCTAD-komité afspejlede dels den vægt, som udviklingslandene lægger på, at de spørgsmål, som UNCTAD beskæftiger sig med, bliver centralt placeret i en kommende udviklingsstrategi, dels at en række udviklingslande stadig føler, at UNCTAD i højere grad er deres forum end ECOSOC.

På det tidspunkt, hvor 2. udvalg genoptog behandlingen af spørgsmålet, var der, som allerede nævnt, under de uformelle drøftelser opnået bred enighed om en resolutionstekst. Denne afgrænsede landekreds, fra hvilken kandidaterne til den forberedende komité kunne vælges, til FNs medlemmer samt medlemmer af særorganisationerne og Den internationale Atomenergiorganisation Dette vakte betydelig modstand fra østeuropæisk side, hvor man så muligheden af, at Forbundsrepublikken Tyskland skulle optages i komiteen. De kommunistiske lande fremlagde herefter et ændringsforslag, i henhold til hvilket kun FNs medlemmer kunne indvælges i komiteen. Sovjetunionen fremkom i denne forbindelse med et kraftigt politisk angreb på Vesttyskland og udtalte, at såfremt Vesttyskland skulle blive udpeget som medlem, ville Sovjetunionen tage sit medlemskab op til fornyet overvejelse.